

Ранко Јаковљевић

HIS MASTER'S VOICE-РАДИО ПРОГРАМИ КАО СРЕДСТВО ПРОПАГАНДЕ ПОСЛЕ ДРУГОГ СВЕТСКОГ РАТА У КЛАДОВУ И ОКОЛИНИ ПРЕМА ДОКУМЕНТИМА КОМУНИСТИЧКЕ ПАРТИЈЕ СРБИЈЕ *

Апстракт: У овом раду презентирани су ставови регионалног огранка Комунистичке партије Србије по питању вршења пропагандних активности емитовањем програма путем радио станица, уз указивање на проблеме очима власти виђене као круцијалне за политички поредак

Кључне речи: пропаганда, радио, Зајечар, Тимочка област, Кладово...

УВОД

У аналима националне радијске продукције Кладово има своје место захваљујућу учешћу оперског певача Живојина Томића у првој емисији 19.9.1924.године. Неколицина житеља малене подунавске вароши још пре рата поседовала је радио-апарате, попут породица Лазаревић, Ђорђевић, Југовић и Манзаловић- код којих се још чува "Блаупункт" из тога доба.

Током окупације у регији је било неколико радио станица за везу међу јединицама ЈВуО, затим између немачких окупационих снага распоређених на удаљеним пунктовима. О једној од њих пише мештанин Брусника Небојша Јовић: *"Јеврејин Вагнер- Васић, држао је у Бруснику млекару и ту је живео са својом женом и два сина. У млекури је била смештена радиостаница крајинске бригаде, Крајинског /Тимочког/ корпуса Љубе Јовановића "Патка" /ЈВуО/. Тај Васић или Вагнер био је оператор на станици, а инсталирао је телефонску везу између Велике Јасикове и Брусника, где је оператор био чувени Страле- Страхуња Поповић, тада у Бруснику учитељ. Вагнер се предао Русима 1944 и некако је доспео до Америке. Његов син Роберт Вагнер, чувени холивудски глумац, који је овде у Бруснику ишао у основну школу, под именом Радомир Васић". (2008, 2).***

Одмах након ослобођења, прво су са разгласних уређајаа преко двадесетак звучника окачених по уличним бандерама преношене важне вести, локалног и републичког значаја, давани преноси фудбалских утакмица националне репрезентације, у вечерњим сатима емитована "музика за расположење"... Недовољан број радио-пријемника и слаба електрична мрежа нису чинили најпогоднијим ослањање на радијске програме из центара ван подручја Кладова. "Информације из друге руке" долазиле су од овдашњих чланова посада трговачке флоте, који су и имали прилике да се упознају са важним дешавањима коришћењем радио веза бродарских агенција из земље и иностранства...

Имајући у виду да се ради о регији која се граничи са Румунијом, чланицом тзв. Источног комунистичког блока, затим велико сиромаштво, значајан проценат неписмености, мултикултуралног кроз призму да већина становништва за матерњи језик има влашки, нова народна власт улагала је послератних година напоре како би коришћењем прво разгласних станица а потом радио програма емитованог из Зајечара у периоду 20.12.1944-1954 /када је укинута "из

финансијских разлога"/ омогућила спровођење пропагандне активности на плану добијања подршке за "комунистичку опцију владавине". У овом тексту доносе се изводи из партијских докумената којима је указивано на стање у том сегменту агитовања- пропаганде.

"ОПЕРАЦИЈА РАДИО"

Маја 1945 на подручју Тимочке крајине коришћени су разгласни уређаји за комуникацију са масама: "Пропаганда, пренос вести и саопштења врше се преко великих јавних звучника у Зајечару, Бору, Бољевцу, Књажевцу, руднику Подвис код Књажевца и Неготину; остали срезови имају само јавне радио апарате, сем Доњег Милановца коме се јавни апарат покварио, Салаша и Јабуковца /где фале батерије/. Недостаци који се јављају јесу углавном материјалне природе... недостатак у радио-апаратима, првенствено батеријским пријемницима за села без струје, у жици и осталом електротехничком материјалу /тако Брзопаланачки срез нема ниједан јавни радио апарат/" (Митровић-Поповић 2012, 48-49). Током лета инсталирани су радио- звучници за емитовање вести у Неготину, Бору, Зајечару и Књажевцу (Митровић- Поповић 2012, 82). До јесени исте године Кладово још увек није имало нити један радио апарат (Поповић-Митровић 2012, 100). Агитпроп комисија окружног комитета КПС тога месеца добила је радио станицу дмета 150 километара, али није било довољно радио-пријемника и звучника (Митровић- Поповић 2012, 115). Дечије болести на овом плану манифестоване су кроз "проблем неравномерне електричне струје у Зајечару тј. често мења волтажу, што омета емисије које с езбог тога понекад одлажу или прекидају; радио станица не располаже са динамичким микрофоном који је неопходан за пренос музичких тачака; проблем студија је донекле решен, јер је тапациран вателином, али још недостаје

најважнији инвентар станице, столице за ноте и др. Ипак је сма квалитет звука тапацирањем прилично побољшан. Радио-техничар је добар стручњак, али врло несигуран елемент. Низ проблема: побољшање квалитета звука, побољшање јачине која се у последње време смањила, набавка разног инвентара и др. Сада се решавају. Недостаци емисија- ветсима из округа још није посвећена довољна пажња, јер је дописна служба слаба. Такође влашке емисије, које би требало да узимају већи део времена нису на висини јер се пишу на брзину. Ту се нарочито осећа недостатак погодних другова који добро познају језик. Због разних сметњи емисије су нередовне што смета слушање. До сада су се мало преносиле емисије радио-Београда што ће се исправити, тако да ће станица бити више преносна, док ћемо појачати ветси из округа, а нарочито влашке емисије. Радио- станица не може довољно да се користи услед недостатака радио апарата. Стога су организоване сабирне акције за прикупљање радио апарата. Зајечарска радио станица треба да буде својина Окружног Народног Одбора, али је он још није примио званично. Такође станица није још отплаћена те је у ту сврху била организована сабирна акција која није успела. Сакупљено је свега 22.000 динара: то долази отуда што северни срезиви немају пријемника те се нису одазвали, једино су Књажевац /место/, Зајечар, Неготин и Бор /предузеће/ нешто дали. Иначе је станица наручена у септембру ове године из Земуна за 248.000 динара. Јачина јој је 300 вати, а домет око 150 километара. Свакако да би домет био и преко 200 километара, али немамо доброг радио- техничара који би проконтролисао инсталирање и отклонио сметње које се јављају. Јачина станице у последње време је пала на трећину првобитне. Радио-станица има руководиоца- дриектора који присуствује састанцима Окружне АП комисије" (Поповић-Митровић 2012, 154-155).

Већ 21.11.1945. Агитпроп комисија Окружног комитета комунистичке партије за Зајечар известила је Централни комитет како је радио-станица редовно давала и емисије на

влашком језику (Митровић-Поповић, 2012, 152). Наредни корак било је организовање "колективног читања и слушања радија" (Поповић-Митровић 2012, 244). Међутим до краја 1945 "питање радио-станице још увек није решено. Њен правни положај није регулисан. Она треба да дође под надлежност Генералне радио- дирекције за Југославију која још није формирана. Тако за сада радио- станица у Зајечару не добија никакву стручну нити материјалну помоћ, већ се издржава од сакупљених прилога. Емисије се дају, као пре, три пут недељно по два сата. Емисије на српском око сат и по и на влашком пола сата. Још увек није довољна дописна служба из округа, те за влашке радио емисије нема довољно материјала и не посвећује се више времена. На дан проглашења република преношен је читавог дана програм радио- Београда. Интересовање за радио станицу је велико, нарочито за влашке емисије. Тако је већи број места набавио радио апарат, док се у другим спроводе сабирне акције за набавку истих. Колективно слушање радио емисија нарочито на влашком спроводи се, али због недостатка радио- апарата то је могуће урадити само у малом броју места. Овде се још увек осећа недостатак искуства у руковођењу радом око радио- станица, али је низ сметњи отклоњен и повезивање са Генералном дирекцијом, која ја обећала стручну и материјалну помоћ, моћиће да доста допринесе нашој агитацији у округу, а нарочито међу Власима. Сада ће радио-станица нарочиту пажњу обратити популарисању дискусије по питању нацрта Устава" (Поповић-Митровић 2012, 244).

Јануара 1946 Агитпроп комисија ОККПС Зајечар доставила је Централном комитету КПС извештај са посебно апострофираним проблемом радио станица: "Послали смо вам један дневни програм наших емисија. Пре десетак дана ми смо направили нови план за радио станицу. Уместо досадањих 3 емисије по 2 сата биће недељно две емисије:четвртком и недељом које ће трајати 2-3 сата. Умањићемо музички програм а више времена ћемо дати вестима из округа,

политичком прегледу догађаја- на српском и влашком језику. Народна- локална музика биће такође и даље али нећемо имати посебне радио оркестре и хорове- него ће музичке тачке изводити постојећи хорови и оркестри у граду- Сматрамо да ће такође бити боље и правилније: да радио станица буде локално пропагандна" (Поповић- Митровић 2012, 262-263). ЦККПС у одговру наводи:... "О програму и задацима ваше радио станице писаћемо вам посебно. Сада нам јавите да ли Власи имају могућност да слушају емисије ваше станице /да ли имају радио апарате и колико је слушана та емисија уопште" (Поповић- Митровић 2012, 264-265). Накандно изјашњење Агитпроп комисије из фебруара 1946 не садржи децидне одговоре већ констатацију "радио-станица би у потпуности одговорила својој намени само кад бисмо набавили већи број батеријских радио- апарата за села. Онда бисмо били у могућности да организујемо и колективно слушање по селима..." (Поповић- Митровић 2012, 265).

Рад Агитпропа у Кладову није давао очекиване резултате, како је и сумирано у рапорту инструктора са терена од 25.3.1946:

"Борба наших противника је притајена. Они још нигде не иступају отворено. Раде неорганизовано и од случаја до случаја, служећи се разним методама. Нигде не иступају лично, већ увек преко оних људи, који су по свом социјалном положају и имовном стању ван домашаја закона, односно, којима се у случају суђења по учињеним кривицама не би имало ништа или много узети. Они су тај свој притајен рад појачали од како је умро друг Бранко Петровић, повереник Озне и члан Среског комитета партије. Поменути друг је добро познавао људе из овог среза, умео да је усклади рад Озне, Отупа и Граничне страже, као и да правилно спроведе рад по овоме сектору кроз Партију. После његове смрти будност у овоме раду опада и противници су ово искористили. Партијска организација није у овоме раду била довољно будна, те је рад наших противника у последње време

нешто виднији. У Кладову једна група наших противника се нпр.састаје скоро свакодневно у кафани код "Столета" /Стојан Ђорђевић/ и на свој начин коментарише о последњим догађајима, а у вези последњег говора Черчиловог, полемике око Андерсове војске и писање наше штампе у вези са догађајима у Јулијској крајини. Као резултат ових њихових разговора и састанака, које они преко извесних својих поверљивих људи преносе у села /нпр. Преко Вишњића, шефа финансијског одсека среског одбора/ је тај, што се у селу прича о рату. О преласку Андерсове војске кроз нашу територију, о мобилизацији код нас /у вези са проверавањем докумената демобилисаних бораца/ и т.сл. У овој групи се налази Душан Ђоковић, учитељ /исти је председник Среског извршног одбора Франота, ради у среском одбору и био је посланички кандидат на изборима 11. Новембра као демократа у Фронту/. Његово држање у среском извршном добору Фронта је умногоме отежавало рад. Он је нпр. Тражио овлашћење од другова да може сма да смењује Месне одборе Фронта по селима...Остали из ове групе који се видније истичу, били би ови: Томић Миладин, учитељ, наставник гимназије у Кладову који је из Зајечара премештен у Кладово... Ђирић Чедомир, адвокат, Миле Стојановић, воскар-трговац, Најдан Димитријевић, касапин, Урош Ристић, шумар и Митке Зорковић, чиновник среског одбора... Преношење противничких парола потпомажу нарочито бродарци који су настањени, а већина је родом из ових села. Ови прелазе у Румунију било са бродовима, било што раде код Руса на румунској страни и кад се врате, они доносе лажне вести у вези са данашњом ситуацијом. Ове се вести нарочито појављују у селима: Кладушници, Корбову, Сипу и Текији" (Поповић- Митровић 2012, 299-301).

Током марта радио станица у Зајечару радила је четврком и недељом од 16 до 18 сати: "...У програму су увек најновије вести из света и земље, затим вести из округа, народна музика и песме /локалне/, кратка предавања,

репортаже и плоче. Влашки део емисије /45 минута/ је испуњен најважнијим и најзгоднијим тачкама из српског дела, преведени на влашки језик. Повремено се дају и емисије /у оквиру редовних емисија/ за сељаке на влашком језику. По квалитету програма, по организацији и извођењу емисија станица је коракнула напред. Међутим, недостатак радио-апарата у селима, посебно у влашким, највише омета да би станица могла да одговори својој намени. Свега 10 влашких села у округу имају електричну струју, те у њима има по 1-2 радио апарата. У среским селима, гдегод има струје /око 20/ има 1-2 апарата. У среским местима /сем Јабуковца/ има апарата, више или мање,- те се ту, као и у свим селима са радио апаратима, српским и влашким, емисије слушају.- Станица није била довољно популарисана, те сада настојимо да тај пропуст надокнадимо. Финансиско питање станице није решено. Требало је да она буде релејна станица радио Београда, и да као таква уђе у државни буџет. Међутим, у буџет није ушла те је питање њеног материјалног издржавања нерешено. Једине приходе има од јавних радио емисија који нису довољни да покрију најнужније потребе" (Поповић-Митровић, 2012, 317).

У априлу 1946 радио програм из зајечара меитован је уторком, четвртком, суботом и недељом од 18 до 20 сати на таласима 226,5 метара: "Емисија на влашком језику заузима централно место, али имамо велике тешкоће услед помањкања прикупљеног материјала из влашког фолклора. Намерни смо да поведемо широку акцију за прикупљање по селима народних песама, кола и др. Услед финанијских тешкоћа не можемо да доводимо добре певаче влашких песама, нити да имамо добар влашки оркестар. За сада наш оркестар вежба и изводи влашке ствари. Програм влашке емисије испуњен је: вестима из округа, преводом чланака из централне штампе, влашким песамама и саветима за пољопривреднике. Српски део емисије: вести локалне, преглед централне штампе, акције, народна музика и др. Док смо уторком одредили пионирски

час, четвртком- синдикални, суботом- омладински час и недељом- емисија за наше село. У дирекцији радио Београд нам је речено да ће наша станица, у вези последње Уредбе о радио служби, ући у државни план, али до сада о томе немамо ништа конкретно. Станица је уређена и појачана на 400 вати, а постоји могућност да се још појача. Сад се чује на 150-200 км" (Поповић- Митровић 2012, 356-357).

Непријатељски настројене елементе власт све више види и у цркви. У извештају ЦК КПС за мај 1946 износе се втрдње "већу живост у задње време показала црква; има неколико свештеника у округу који редовно иступају отворено непријатељски на проповедима у цркви као и у појединачним разговорима. Ту у прве долази епископ Емилијан. Покушали су да искористе сеоске заветине за литије и молепствија... у варошима организују црквене хоровае у које с еокупљају највећи незадовољници и непријатељи..." (Поповић-Митровић 2012, 366-367).

Догађаји поводом сукоба КПСССР са КПЈ имали су веома тешке последице по стабилност граничних регија према земљама совјетског блока. Како запажају Момчило Митровић и Страхиња Поповић, "најдрастичније је било код Среског комитета КПС среза кључког /Кладово/, где је скоро дошло до распада партијске организације; брзом интервенцијом ЦККПС смењен је Срески комитет а његови чланови искључени из партије, од којих су неки и ухапшени. Партијска организација у вароши Кладово је распуштена док су се партијске организације у селима среза кључког у већини изјасниле против Резолуције Информбироа" (2012 Б- 56).

Годишњи извештај Обласног комитета Комунистичке партије Србије за Тимочку област 1949 садржи следећа запажања: "Непријатељски елементи свуда користе и сукоб са Информбироом за свој разорни рад. Носиоци овога рада су углавном капиталистички и кулачки елементи. У Бору се међутим појављује и осетна непријатељска активност међу Швабама бившим заробљеницима, што представља посебан

политички проблем за ову организацију. Њих има са породицама преко 2000. Непријатељски рад се осетио нарочито после заоштравања информбировске кампање против наше земље, и то нарочито међу оним Швабама чије породице нису у земљи и који су реваншистички расположени. Приметило се да се организовано састају слушајући информбировске и друге радио- станице. Нису хтели да склапају радне уговоре а преко 600 их је тражило пасоше за иностранство. Једино се држе они чије су породице у Бору.” (Митровић-Поповић Б), 2012, 89). О пропагандним активностима са друге стране границе, сведочи сећање Милана Петровића:

"12.септембар 1950.Група емиграната послата у румунски Банат да агитује међу румунским Србима. Говорио сам на скупу сељака села Соколовац, местаице које се налази на Нери, крај саме границе. Мегафони су били усмерени према југословенској територији. Говорио сам о патњама југословенских људи под Титовим режимом. Изгледа да сам био уверљив јер су неке жене плакале, тако ми се чинило. Било је то први пут у мом животу да се неком на овакав начин обраћам на јавном скупу. 10.новембар 1950.Позван сам у ЦК партије. Саопштава ми се да постоји намера да ме из листа пребаце на рад у радио станици „Слободна Југославија”. Питам се за мишљење. Знам да она постоји у Букурешту. Знам и ко ради на њој, али се о томе не сме разговарати. Рекао сам да немам ништа против ако се мисли да одговарам високим захтевима који се постављају. Рекао сам да сам чуо да су неки емигранти давали „пробне радове”, али да нису прошли. Речено ми је да, што се мене тиче, такве „стручне провере” нису потребне. Упозорен сам да је разговор строго конфиденцијалан и да о њему не смем да кажем ништа ни свом шефу, главном уреднику. 19.август 1951.Тренутно „Слободна Југославија” емитује три получасовна програма дневно. У 14.00 и у 16.30 часова на краткоталасној дужини од 31,02 метра и у 20.00 часова по југословенском времену

(сат касније од румунског) на 49.00 метара. Радимо у две смене. Урош и ја покривамо обе. Све се претходно снима. Неки материјали се понављају. Имамо проблема са Бранком (Бранко Берић) који чита монотонно и једнолично. Такав је по природи. Када је раније, као спикерка, радила и Злата Милић, испадало је боље. Али, она је удаљена са станице заједно са Душком Новаковићем."

Обласни комитет КПС Тимочке области налази да је током 1949 најактуелнији проблем у радио станици био кадар редакције; "у српској и влашкој редакцији треба да раде 13 људи /без дактилографа и спикера/ а сада раде само четворо, од којих један в.д. директора. Кроз програме се сразмерно мало обрађивао материјал из наше области а посебно најважнији привредни и други проблеми. Отуд програм радио станице није био довољно мобилизаторски и није преносио искуства из борбе за решавање задатака на пољу привредне изградње и политике " (Поповић-Митровић Б-92-939.

Проблем, везан за Кладово и приобална насеља донекле је превазиђен инсталирањем јаким разгласних станица за реемитовање порграма Радио Београда. Године 1952 у подунавској Текији инсталирани су "из Београда" разгласна станица, звучнике и појачала. Звучници су размештени по улицама насеља, а најјачи на обали Дунава, усмерени ка Румунији: један на пристаништу, један нешто узводно и трећи код зграде Ђердапске речне управе. Укључивани су ради преноса емисија на румунском језику али и вести на српском. Тако је више од две године Југославија одговарала на "ртрадијске пропагандне провокације" из правца румунске Оршаве, преко пута Текије. Стаљинова смрт, нормализација односа са Румунијом и заједничка изградња хидроелектране Ђердап, пропаганди су дали други ниво, па су радио програми коришћени за домаћу публику. У Кладову су углавном слушани *радио Београд* и *радио Ниш*, а од стране младих *радио Луксембург*, док су опоненти режима имали на располагању емисије *радио Москве* и *Гласа Америке* на

српском језику. Ово последње није пролазило незапажено па су "државним залагањем" инсталиране моћне машине уз пограничје ради производње сметњи за пријем радијских сигнала непожељних станица.

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

Настојећи да не изгуби ослонац у масама, власт је саградивши у Кладову Дом омладине и обавезни бифе, а у већини околних насеља тзв. домове културе са "хангар-салом" за приредбе типа "сусрети села", "знање имање" и по кафаном уз сваку, заузела официјелни став у *Извештају о идејно-политичкој активности организације Савеза комуниста Кладово 1982- 1986*: "Потребно је проширити простор културног деловања, на удружени рад, тражећи оне облике културног истраживања и доживљаја који ће доприносити подизању опште културе рада, живота и хуманијег односа према истинским вредностима духовног изражавања већине од седам култура уметности". Обичном претенденту на поштовање смерница једине партијске организације преостало је по угледу на своје делегате у јавним форумима, прекомпоновати део друштвеног живота тако да се он одвија у његовом кућном амбијенту, уз теревенке "са другарима из колектива", али да се за то чује даље од сопственог плота. Зато су прегаоци социјалистичког рада налазили престижним наручивати хрпу песама уз пригодне поруке које ће у етар слати тек почетком осамдесетих основани *радио Ђердан* тако да буду дате на знање чак ширем аудиторијуму од класичног кафанског. За већа доказивања исправног погледа на свет обавезан део наруџбина била је песмица "*Југославијо*", промовисана у "народну химну" након смрти великог вође. У тој песми "народни уметник" изражава најтоплија осећања према милој

домовини која му је "увек драга била", према "ратару и пастиру у фрулицу кад засвира..." Прихватајући као позитивна искуства "породичних кафанских сусрета" уз партиципацију локалног гласила, општински комитет СК у програмским опредељењима за 1986- 1990.г. зацртао је како *"посебна улога у даљем осмишљавању и деловању система информисања у општини припада Радио станици Ђердап која мора постати основа повезивања и циркулација на целом подручју наше друштвенополитичке заједнице"*. Уредници и ментори Радио Ђердапа информативну мисију схватали су толико доследно да су увели директне радио преносе кафанских забава из хотела "Ђердап", попут "спортске забаве" са водитељем програма Милојем Орловићем којем је у извлачењу награда асистирала лично супруга локалног шерифа а поздравне говоре до изнемоглости држали председник општине, функционери спортских савеза од сеоског до регионалног нивоа, и икебана "заслужних другова". Већ почетком деведестих драстично осиромашени становници Кладова налазили су се у прилици мислити да су и сами део великог кафанског спектакла, за шта је довољно имати радио- апарат подешен на локалну фреквенцију. Ова верзија дисперзије кафанског живота имала је значајнији ефекат на публику него пар година касније устаљени преноси на тек основаној локалној телевизији- "ЕМ ЦЕЈ"- скраћени са српског транскрипт имена газде и његове супруге. ТВ екран је много више показивао него што је скривао: познате, већ дебело компромитоване физиономије "градских отаца" и њихових сеиза, "прве даме" Кладова задебљалих вратова и подбрадака, са гомилом прасади, углавном реш печених, испред себе и визионарским погледима упртим у плафон кафанске сале, нису уливале веру у речи о предстојећем напретку и коначној победи политике "ЕС ЕМ"- такође скраћеница имена ондашњих газда Србије.

НАПОМЕНЕ:

*

Радио је бежични пренос и детекција комуникационог сигнала електромагнетних таласа чије су фреквенције ниже од фреквенције видљиве светлости; информације се преносе систематским мењањем- модулацијом- неке особине радио- таласа, као што је амплитуда, фреквенција или фаза- изводи из *википедије*

**

Званичне биографије не потврђују тезу о овдашњем пореклу Роберта Вагнера /"рођен 10.2.1930 у САД"/, али се занимљивим чини детаљ да је за његову мајку на "*википедији*" назначено како је по занимању била телефонски оператор.

ЛИТЕРАТУРА

-Вељковић Стеван. М. Радио телевизија Зајечар 1944-2009: 65 година Радио-Зајечара. 15 година Тимочке телевизије, Народни музеј Зајечар и Акционарско друштво „Радио-телевизија Зајечар 2009.г.

-Јовић Небојша, писмо аутору од 15.1.2008.г.

-Момчило Митровић-Страхиња Поповић пр, КПС у Источној Србији Окружни комитет 1945-1948, Институт за новију историју Србије, Архив Србије, Архив Тимочке крајине Београд 2012.г.

-Момчило Митровић-Страхиња Поповић пр, КПС у Источној Србији Обласни комитет 1949-1952, Институт за новију историју Србије, Архив Србије, Архив Тимочке крајине Београд 2012.г. (Б)

-Милан Петровић, Драгослав Симић, Дражесни КГБ јави се, Удружење новинара Србије, Београд 2008.г.

ЗВУЧНИ ЗАПИС

Говори да бих те видео, циклус документарног програма Радио Београда 2, аутор Драгослав Симић ТЕКИЈА- разговор са Милутином Нинићем и Петром Илијевићем о разгласој станици у Текији за време сукоба КПЈ и Информбироа